

David Icke

Emlékezz, ki vagy

Emlékezz, „hol” vagy, honnan „jöttél”
Emlékezz!

Az eredeti mű David Icke Books Ltd
gondozásában jelent meg.

A fordítás alapjául szolgáló mű címe:
Remember Who You Are
Remember “where” you are and where you “come” from

Copyright © 2012 David Icke

Fordította: Józsi Csaba
Lencsés Gabriella
Szücs „Zsac” Zsolt
Vertarics Zoltán

Lektorálta: ezvanjuli
Nélkülözhetetlen technikai munkatárs: ezvanzsac

EzVanKiadó, 2016
I. kötet

All rights reserved

Magyar layout: ezvanjuli

A borítót Neil Hague tervezte

EzVanKiadó
www.ezvankonyvek.hu
Tel.: +36 20-38-39-339
ezvanjuli@ezvankiado.hu

A könyvben található eredeti illusztrációk

Neil Hague alkotásai

Neil, angol látnok művész, író és előadó, aki munkásságát az „igazság rezgéseinek” szentelte. Több, mint 16 éve jelennek meg Neil munkái könyvborítókön világszerte, és számos kiállításon lehetett megtekinteni egyéni szemléletmódot tükröző Nagy-Britannia-szerte. Azok, akik részt vettek Neil előadásán, munkásságát gyakran neo-sámáninak, gyógyítónak és szívből jövőnek nevezték.

Három könyvet is írt, ide tartozik első illusztrált grafikus novellája, Kokoro – Az Új Jeruzsálem és az igazi emberi lény felemelkedése címmel. Ha több információt szeretnél a könyveiről, előadásairól, nyomtatott anyagairól, workshopjairól és a könyvben is szereplő ábrákról, eredeti festményeiről, nézd meg weboldalát:

www.neilhague.com

Tartalomjegyzék

I. kötet

1. Mi a <i>franc</i> folyik itt?	5
2. A világ a fejedben van	30
3. Játszani a játékot	48
4. Szkizma	64
5. Rabul ejtett Föld	79
6. Égi mozi	119
7. Szaturnuszi világ	155
8. Kötőerők	197
I. függelék – A Bilderberg Csoport résztvevői 2011-ben	222

Mi a *franc* folyik itt?

Hányszor hallom ezt a kérdést, változatos formákban, kezdve az udvarias és finomkodó „Mi folyik itt, kérem?” változattól, a „Mi a franc folyik itt?” verzión át, a sokkal közönségesebb és hétköznapiabb, ámbar nagyon kifejező és hatásos „Mi a fasz folyik itt, baszd meg?” változatig.

Ez utóbbi igen jól megragadja a kérdés energetikáját, habár biztos, felzaklatja azokat, akiket úgy programoztak, hogy hátrahőköljenek ilyen „csúnya szavak” hallatán. Nos, szerintem ez leginkább a használat módján múlik. Lehet ezt használni agresszíven, visszaélve hatásával, de sok más, „az erkölcsös társadalom” által elfogadott szóval is ugyanígy visszaélhetünk; mellesleg pedig, mondjon nekem bárki jobb reakciót arra, mikor a kalapáccsal ráütünk a hüvelykujjunkra, mint hogy „*Bassssssssza meg!!!*”. Ez egyfajta verbális fájdalomcsillapító. Nekem legalábbis bejön. Na meg aztán mi volna, ha a sors valami furcsa játéka folytán a szexuális közösülésre használt szleng szavunk mondjuk a „szendvics” lenne? Arra a dologra pedig, amit két kenyér között megeszünk – a görögből latin közvetítéssel ránk maradt, és némi külső-mongóliai hatást is magán hordozó – „baszás” szó lenne használatos? Akkor most, ha kérnénk egy sajtos-paradicsomos baszást, jó sok majonézzel, senkinek még a szempillája sem rebbenne. De próbálnál csak meg kérni egy „kibaszott szendvicset” – azaz egy „kiszendvicsezett baszást”, felszólítának, hogy távozz a boltból. Az emberek annyira viccesek. Mennyit vagyunk képesek moralizálni egy szón, miközben ugyanakkor erkölcsileg tökéletesen elfogadhatónak tartjuk, hogy vegyi bombákat szórjunk emberektől hemzsegó városokra, csak azért, hogy megvédjük őket egy diktatúra erőszakosságától. Az Egyesült Államokban elképesztő összegekre büntethetnek médiaszervezeteket, ha élő adásban kimondják a „szar” szót, ugyanakkor morálisan teljesen rendben van sugározni, hogy az USA elnöke újfent bejelenti sötét bőrű gyerekek lakta területek bombázását szabadságuk megvédése érdekében, és a csapatok támogatásához persze a lakosság segítségét is kéri. Nos, valóban, támogassuk csak a még életben lévő katonákat, hogy azok tovább segédkezzenek a tömegmészárlásban és a kizsákmányolásban! De persze, felejtjük el az elesett vagy egy életre megnyomorodott katonákat! Ők nem igazán jönnek jól, amikor a következő háborút kell eladni a lakosságnak, meg még újabb golyófogókat is kellene toborozni ahhoz. Mennyire eltorzult erkölcsi érzéket mutat mindez? – és ennek megvan a maga oka. Konkrétan az, hogy torzított valóságban élünk – de erről majd később. Na, hol is tartottam? Ja, igen, vissza a témánkhoz, vagyis, hogy „*mi folyik itt*”. Úgy döntöttem, hogy a „Mi a *franc* folyik itt?” változatnál maradok, mint egyfajta középutas megoldásnál, amely az „ocsmány szavaknak” még talán az innenső térfelén van, bár bizonyosan aggályos az erkölccsöszök számára. „Meg ne halljam ezt a szót még egyszer ebben a házban, vagy szappannal mosom ki a szádát!” – meg ilyenek... Sajnálom, hogy ezeket az embereket felidegesítem azzal, ha a „franc” szót használom, de ha így van, hát akkor basszák meg! Itt az ideje, hogy végre ne

1. ábra: Hogyan jutottunk ebbe a mocsokba...

csak a lényeg körül maszatoljunk! Legyen már végre vége annak, hogy mereven félrenézünk, és nem akarjuk észrevenni az elefántot a szoba közepén! Vagy legalábbis ajánlatos lenne így tenni, ha az életünket egy másik, sokkal lényegesebb szóval kapcsolatban szeretnénk leélni – ez pedig a *szabadság*. Fel kell ébrednünk, és villámgyorsan fel kell nőnünk. A fejünket pedig ugyanolyan gyorsan kell kihúznunk a homokból, mint felemelni fenekünket kanapénkról (1. ábra). Világunkat rengeteg megrázkódtatás éri – gazdasági, politikai, katonai, geológiai és a többi –, és egy olyan világ felé robogunk,

legalábbis momentán, ahol egy globális, centralizált fasiszta/kommunista diktatúra alig pár tagja fogja megszabni a tömegek életének egyre több és finomabb részletét. És az egészből nemhogy semmit nem látunk meg, de nem is fogunk, ha a fejünk és a homok, valamint a fenekünk és a kanapé a jelenlegi kapcsolatukat élik tovább. Ez „folyik itt”, kérem, és ez még mindig csak egy nagyon kis része annak, amit muszáj tudnunk.

Emlékezz, emlékezz, emlékezz!

A világ annyira zavarba ejtően bonyolultnak tűnik, hogy sok ember egyenesen lehetetlennek tartja megérteni. Ehelyett feladják, kikapcsolnak, és az egyéniségükben rejlő lehetőségek kibontakoztatása helyett beérik azzal, hogy beprogramozott szokások megszgyéjén éljenek. Legtöbben meg sem próbálják megérteni a világot maguk körül. Elhagyván az anyaméhet, beállnak a sorba, amit persze támogat az a globális rendszer, melyet kifejezetten arra terveztek, hogy megfossza őket a helyes ön- és valóságérzékelésüktől. És sokszor a szülők is ezt ösztönzik, hiszen velük pontosan ugyanez történt, csak korábban. Részlegesen látók vezetnek világtalanokat (2. ábra). De a világ látszólagos bonyolultsága pont olyan *látszólagos*! Voltaképpen nagyon egyszerű, hogy mi is történik tulajdonképpen,

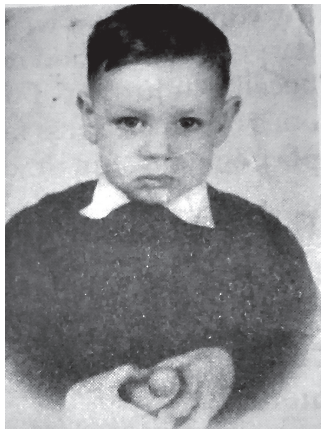
2. ábra: Áááálmósak érzé magad – báá, báá, báá

és hogy a dolgok mélyén miért mégsem olyan bonyolult semmi sem, mint amilyennek tűnik. Na, jó, egy kiegészítést tennünk kell azért, hogy ezt valóban egyszerűnek lehessen hívni. Egyszerű akkor, ha kitárod az elmédet, és *tudatossá* válsz. A programozott és zárt elmével rendelkezőkhöz szólva: felejtsetek el, hogy bármit is mondtam volna az egyszerűségről! Azoknak, akik az észlelés ilyen börtönében élnek, nincs olyan, hogy egyszerű. Minden bonyolultnak tűnik, ha nem vagy képes látni, hogy a *véletlen* tulajdonképpen *előre megrendezett*, és hogy a cérnaszál csak egy része az

egész szövetnek. Tedd le inkább ezt a könyvet még most, és ne pocsékolj tovább rá az idődet, ha az elméd számára csak különálló dolgok léteznek a közöttük lévő ürességgel egyetemben, és ha nem tudod elfogadni, hogy a lehetőségek világának határai messze túlmutatnak mindenben, amit valaha tanítottak nekünk arról, hogy mi lehetséges. De ha nyitogatod az elmédet a *tudatosság* és a szemeidet a valódi látás felé, vagy ha egyszerűen csak készen állsz arra, hogy tegyél egy próbát erre, akkor mindaz, amit e könyvben találni fogsz, megváltoztathatja az életedet úgy, ahogy azt soha nem gondoltad volna. Nem én fogom megváltoztatni az életedet – hanem az információ. *Te fogod*. Egyébként mindezt már úgyis tudod; csupán csak elfelejtetted. Ez nem új keletű tudás kérdése – csupán *visszaemlékezés* mindarra, amit a rendszer szándékosan szeretne veled elfeledtetni. Emlékezz, emlékezz, hogy ki vagy valójában! Megírtam már vagy húsz könyvet, és soha nem tudom, hova fognak vinni, mikor elkezdem őket. Saját életre kelnek, miközben írom őket, és mialatt zajlik a folyamat, újabb és újabb megérzések és jelzések érkeznek. A nagy és fontos könyveim megírása – és van pár *tényleg* nagy – elejétől a végéig 9 hónapig is eltartott, de ezt most két nagyobb világ körüli előadás-körút közötti pár hét alatt írom. Ez egybecseng mindazzal, amit most az első nap, a könyv fölött ülve érzek, és azzal is, ami az oka ezen könyv megírásának. Idestova több mint két évtizede teszem azt tudatosan, amit most csinálok. Utam több mint 50 országon keresztül vezetett, s mostanra egy olyan információhegy halmozódott fel mögöttem, amely több rétegből, valamint több témából áll, és ugyanúgy táplálkozik számtalan külső forrásból, mint kellemes és kellemetlen személyes élményekből is. Ezt az információmennyiséget egy sor könyvemben részletesen is közzétettem már, de találkozhattál már ezzel a világ több pontján megrendezett egész napos előadásaimon, dvd-ken, weboldalamon: www.davidicke.com, smartphone alkalmazásokban, valamint az interneten keringő videók és interjúk százainak formájában is. A weboldalak számát körülbelül 250 millióra becsülik manapság, és 2011-ben a davidicke.com bekerült az 5000 leglátogatottabb website közé az USA-ban, és a top 6500-ba az egész világon. Fantasztikus, hogy mekkora érdeklődés mutatkozik erre az információra, nem utolsósorban azért is, mert egyre több ember érzi rettentő kellemetlenül magát a világ jelenlegi állása és amiatt, ahová az tart. Olyan emberek ők, akik elutasítják az egykor elfogadhatónak tűnő hivatalos magyarázatokat, amelyek ma már nem azok, és máshol keresik a válaszokat arra a kérdésre, hogy végül is „*mi folyik itt?*”. Az tehát, amit én itt most tenni készülök, ennek a látszólag komplex – és bizony örült – világ csomópontjainak az összekötése lesz azért, hogy megvilágítsam, mi is zajlik manapság, és hogy hogyan fonódnak össze mélyen elsőre össze nem függőnek tűnő események, emberek és szervezetek mégis egy láncolatá. Csakis akkor lehet először alkalmunk arra, hogy ez a látszólag bonyolult világ egy egyszerűbb formában élénk táruljon, miután ezeket a kapcsolódásokat felvázoltuk. Ezt a könyvet azoknak szánom, akiknek ezek az információk még újak, azzal a céllal, hogy egyre többen legyenek olyanok, akik képesek átlátni e többsikú illúzió; azok pedig, akik velem vannak már évek óta, szintén sok új dolgot fognak kapni ettől a könyvtől, miután tudásunk élvonalában ugrásszerű előrelépések vannak.

Kalandom kezdete

Megpróbálok röviden összefoglalni új olvasóimnak, hogyan is kezdődött el ez az egész történet, és miként alakult napjainkig. Fontos tudni, hogyan kaptam – és kapom azóta is – az információt idestova több mint 20 éve, mielőtt bárki is döntene arról, hogy mit fogad-

3. ábra: Olyan jó itt lenni. A Föld szar hely, haza akarok menni

jon el igaznak, és mit ne. Az Angol Középföld Leicester városában születtem, 1952. április 29-én. Mondhatnám, hogy a családnk nagyon szegény volt, de én soha nem éreztem emiatt kirekesztettséget, mert a környezetünkben mindenki nagyjából ugyanebben a helyzetben volt. Kissrácként minden csütörtökön ebédidőben körbesétáltuk anyuval a gyár hátsó udvarát, ahol apa dolgozott, felvenni heti bérét, hogy aznap estére legyen miből vacsorát főzni. Ennyire ki voltak számolva a dolgok. Több alkalommal is megtörtént, hogy anyával elbújtunk a kanapé mögé, mikor jött a főbérő a pénzért, de nekünk már nem volt. Mikor senki nem nyitott neki ajtót, bekukucskált az ablakon, és addig kellett a földön maradni, míg anya azt nem mondta, hogy tiszta a levegő. Kisfiúként inkább magamnak való voltam, hosszú időt töltve egyedül, eljátszogatva és belefeledkezve az én

kis világomba (3. ábra). Tanulmányaimat tekintve nem voltam túl sikeres az iskolában, és nem igazán tudtam rendesen figyelni az órákon. Az iskola számomra olyasmi volt, amit át kellett vészelní. Az egyedüli jó dolog az volt benne, hogy játszhattam az iskolai focicsapatban. Kapus voltam, ami nagyon is megfelelt a személyiségemnek. Igaz, hogy a csapat része voltam, de mennyire más feladattal, mint a többiek. A foci önbizalmat adott ahhoz, hogy többet legyek az emberek között, és már elég korán eldöntöttem, hogy profi játékos leszek. Ez persze nem tűnt túl valószínűnek egészen addig, amíg több „szerencsés véletlennek” köszönhetően épp a jó helyen voltam, jó időben, a jó csapatban, így aztán leszerződtem a Coventry City Futball Clubhoz. 15 évesen otthagytam az iskolát, és nemhogy átmenni nem mentem át, de nem mentem el vizsgázni (hál’ Istennek) a tanrend szerinti kötelező tárgyakból sem. Már gyermekkoromban az volt az érzésem, azért jöttem erre a világra, hogy egy bizonyos dolgot vigyek véghez, valami mást, valami különbözöt. De mit? Soha nem tudtam megfogalmazni. Egyszerűen csak éreztem, hogy az a *valami* ott van. Mikor bekerültem a Coventry Cityhez, azt hittem, *az lesz az* – azért szület-

tem, hogy nagy focista legyek. De nem. Közel sem ez volt az. Profi futballistaként induló új életem első hat hónapja alatt sikerült összeszednem azt, amit később reumatoid artritisznek diagnosztizáltak. Ennek ellenére sem akartam feladni az álmaimat, így aztán hat szezon játszottam végig profi játékosként egyre nagyobb és nagyobb fájdalmakkal kínlódva, ahogy az artritiszem ízületről ízületre terjedt. Megrázó, ahogy most így visszagondolok rá. Az utolsó két évben a minden napi edzés kínszenvedés volt addig, amíg az ízületeim be nem melegedtek. Az utolsó évben egy akkor éppen sikeres csapatban, a Hereford Unitedben játszottam, és lelkesedésem hajtott előre a fájdalmak ellenére is (4. ábra). A klubnak fogalma sem volt arról, mennyire súlyos volt az állapotom. Biztos más kapus után néztek volna, ha tudták volna, hogy egyre rosszabbul viselem

4. ábra: A futballista. Mosolyog, napi agónia ide vagy oda

a helyzetet. A befejezés (és kellett, hogy legyen befejezése a dolognak, mivel az artritisz egyre csak terjedt) igen hirtelen jött akkor, amikor épp 21 éves lettem. Egyik reggel felébredtem, majd ebben a félig álomszerű félig ébrenléti állapotban észrevettem, hogy nem kapok rendesen levegőt. Megpróbáltam felébreszteni feleségemet, Lindát (aki mai napig a legfontosabb ember az életemben), és rádöbrentem, hogy nem tudom megmozdítani a testemet. Teljesen le voltam dermedve, képtelenül arra, hogy mozogjak vagy, levegőt vegyek. Olyan volt, mintha öntudatom nem a testemben lett volna. Arra gondoltam: na, akkor ez az a pont – most fogok meghalni. Végül aztán valahogy vettem egy nagy levegőt, és a testembe visszatért az élet. Vagyis, majdnem. Amint elkezdtem rendesen lélegezni, és testem „felolvadt”, egyszerre szörnyű fájdalom hasított belém minden egyes ízületemből kisugározva, olyanokból is, amelyek azelőtt nem fájtak. Úgy feküdtem le, mint profi futballjátékos, és úgy keltem fel, hogy soha többé nem játszhatok. Vices idők voltak.

A „minta”

Látom, hogy a focisták manapság milyen óriási összegeket keresnek – a legjobbak legalábbis olyan 200 000 fontot egy héten – miközben a legtöbb, amit valaha én heti alapfizetésként kerestem, az 33 font volt. Lindával a kegyes életre bíztuk magunkat anyagilag, mikor focista karrierem megszakadt, és a pénz is elapadt. Ez nem is változott sokat az elkövetkező években sem, mikor elkezdtem következő ambíciómnak élni – az újságírásnak. Egy alkalommal élő tv-interjúra hívtak a derékba tört futball karrierem miatt, és nekem annyira megtetszett az egésznek a hangulata meg a pezsgése, hogy aznap este azt mondtam Lindának: „Ezt nekem találták ki!”. Azt tanácsolták, hogy ha a tv-híradóba szeretnék bekerülni, akkor az újságírást kell először elsajátítanom, és sikerült is állást kapnom egy apró hetilapnál... épp a városomban, Leicesterben. A lap annyira borzalmas volt, hogy senki más nem akart ott dolgozni. Az volt a neve, hogy *Leicesteri Reklámújság*, és nagy örömmel mondhatom, hogy azóta már rég megkegyelmezték neki, és megszűntették. Elég gyorsan fejlődtem. Először nagyobb újságokhoz kerültem, majd a rádióhoz, aztán a regionális, végül pedig a nemzeti tv-csatornához (5. ábra). Azalatt, hogy „elég gyorsan”, azt értem, hogy ekkor kezdtem el először merengeni azon – de csak néha-néha, nem túl gyakran –, hogy itt valami sorsszerű van kibontakozóban. De mi? Először eldöntöttem, hogy profi focista leszek, és azt követően „véletlenek” sorozata, vagyis inkább lehetőségek sora nyílt meg előttem, hogy ez megtörténhessen. Majd amikor futballista karrierem véget ért, és elkecserekedésemben elhatároztam, hogy tv-híradó- és sport-bemondó leszek, akkor újra „véletlen egybeesések”, vagyis lehetőségek sora tárult fel, hogy ez megtörténhessen. Észrevettem, hogy van itt valami mintázat, de nem igazán törődtem vele, és éltem tovább az életem. Amikor viszont elhatároztam, hogy belépek a politikai életbe egy akkor még igen kevésbé ismert párt, a Zöld Párt színeiben, ezt a szabályszerű „mintázatot” már nem tudtam tovább nem észrevenni. Azt követően, hogy – az Anglia partjaitól délre található – jelenlegi otthonom, a Wight-sziget helyi képviselőjeként beléptem a pártba, egy újabb „véletlenszerű” eseménysorozat következtében heteken belül én lettem a párt központi szóvivője. Örültségnek hangzik, hogy mindez megtörténhetett ilyen rövid idő alatt – és teljességgel nevetséges is –, de hát megtörtént. Na, ek-

5. ábra: Jó estét kívánok, üdvözlöm Önöket!

6. ábra: A politikus – de nem sokáig, hál’ Istennek...

korra már komolyan foglalkoztatott, hogy mi a csuda történik az életemmel. Örület volt! Más könyveimben részletesen leírtam ezeknek a „véletlen egybeeséseknek” a lefolyását, most elég, hogy nekem akkor úgy tűnt, mintha *valami* direkt kinyitna és becsukna előttem ajtókat, hogy ezen a különleges módon vezessen keresztül életem útvesztőin. Na, de micsoda? És miért? A „miértre” a válasz pár év múltán aztán megérkezett; a „micsodára” többet kellett várni. Kinevezésem a Zöld Párt nemzeti szóvivőjé székébe pont arra az időszakra

esett, mikor a 80-as évek vége felé egyre több tv-műsor kezdte el felhívni az emberek figyelmét a környezetet és az élővilágot érő károkra és környezetszennyezésre. Ez jelentős szerepet játszott abban, hogy a párt a 1989-es európai választásokon addigi történetének legtöbb szavazatát kapta. Kétmillió ember szavazott a Zöld Pártra – ez korábban elképzelhetetlen volt. Az eredmények kihirdetését követő reggelen ott találtam magam egy operatőrökkel és neves újságírókkal telezsúfolt szobában, sajtókonferenciát tartva, és a tv-ben folyton én voltam a képernyőn, politikusként (6. ábra). Megint elgondolkodtam, hogy mi is történik velem valójában. Végigábrándoztam a sulit, a legcsekélyebb figyelmet szentelve neki, és mégis, 37 éves koromra voltam már profi futballjátékos, újságíró, rádiós újságíró, televíziós hír- és sportbemondó, most meg országos politikai szereplő. *Mi van?* Ez hogy lehetett? Aztán megértettem a mintát. Akárhányszor eldöntöttem, hogy merre fogok továbbmenni, a „véletlen” egybeesések és lehetőségek pont úgy kezdtek el felbukkanni, hogy végül bekövetkezhetett, amit szerettem volna. Ez volt az első alkalom, hogy komolyan elgondolkodtam azon, hogy vajon én, a tudatos énem dönti el a dolgokat; vagy esetleg valami más van itt működésben. Ahogy Morpheus mondja Neonak a Mátrix című filmben: „Érkeznek a válaszok.” Meg is érkeztek aztán, 1990 márciusában.

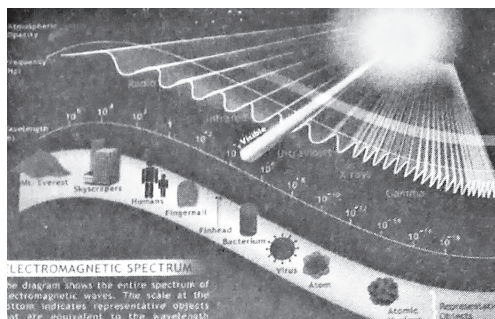
A „jelenlét”

1989-ben valami nagyon különleges dolog vette kezdetét azt követően, hogy elkezdtem dolgozni a BBC-nek, majd a Zöld Pártnak. Akárhányszor egyedül voltam egy szobában, mindig az az érzésem támadt, hogy *nem vagyok egyedül*. Valami még jelen volt rajtam kívül a helyiségben. Ez az érzés idővel egyre kézzelfoghatóbb lett, egészen addig, míg 1990 egy estéjén – amikor épp a londoni Kensington Hilton Hotel egyik szobájában tartózkodtam, a BBC főhadiszállástól nem messze – a „jelenlét” annyira egyértelmű volt, hogy hangosan kifakadtam: „Ha van itt valaki, akkor legyen kedves, és lépjen kapcsolatba velem valahogy, mert én ettől a falra mászok!”. Pár nappal később a fiammal, Gareth-tel, egy újságosnál voltunk, mely a lakásunktól kb. 5 percre volt. Gareth ma már egy megtermett, deltás énekes és dalszövegíró, valamint rádiós műsorvezető, de akkor még csak kislány volt. Gareth bent volt a boltban, vonatos könyveket nézegetett, miközben én kint álldogáltam, és épp csevegtem valakivel. Odaléptem a bejárathoz, beszólni Garethnek, hogy indulunk, mikor talpaimban hirtelen erős forróságot éreztem. Olyan érzés is volt benne, mintha erős mágnesek vonzották volna lábaimat a földhöz. A lábaim nem akartak megmozdulni, és ahogy ott álltam, teljesen összezavarodva, hallottam egy hangot, vagy inkább egy nagyon erős gondolatot a fejemben megszólalni, mely azt mondta: „Menj, és nézd meg a túloldalt lévő könyveket!”. Mikor visszagondolok erre, mindig az az érzésem, hogy az egész jelenet olyan volt, mint mikor

Morpheus üzen Neo-nak a Mátrix című filmben, csak épp mobiltelefon nélkül. – Mi történt? Fogalmam sem volt. Az ösztöneim azt súgták, hogy hagyjam magam, és járjak a végére, bárhová is vezessen ez. A lábaim azon nyomban felengedtek, ahogy elindultam megnézni „a túloldalt lévő könyveket”, miközben tudtam, hogy ott szinte kivétel nélkül vacak, romantikus regények vannak. De aztán a magas, sötét hajú, jóképű férfiáról és a tökéletesen formás angol rózsákról szóló sztorik közt megláttam egy másként kinéző könyvet, ami egyből megragadta tekintetemet. Az volt a címe, hogy *Mind to Mind (Elmétől elméig)*, és egy Betty Shine nevű hölgy volt a szerzője, akinek a képe rajta volt a borítón is (7. ábra). Megfordítottam, hogy lássam, mit írnak róla a hátulján, mikor megpillantottam a médium szót. Betty hivatásos médium és kézzelírttel dolgozó gyógyító volt, aki már egy sor könyvet írt. Egyből arra gondoltam, vajon meg tudná-e fejteni ezt a körülöttem lévő „jelenlét” dolgot, amit már vagy egy éve érzektem. Megvettem a könyvet, majd miután gyorsan végigolvastam, felhívtam Bettyt, és megbeszél- tük a találkozót. Semmit nem mondtam neki a „jelenlétről”. Azt mondtam, hogy azért jöttem, mert szeretném megnézni, hogy a gyógyító technikája tud-e segíteni az artritiszemen. A kéz- rátételes gyógyászat az energia kicserélésén és kiegyensúlyozásán alapszik, nem pedig az a hókuszpókusz, amit ki szoktak röhögni a tudomány által programozott, mélyen tudatlan emberek. Betty semmit nem tudott arról, hogy mi zajlik bennem – csak annyit, hogy ki aka- rom próbálni a technikáját. Mindösszesen négyszer látogattam meg őt. Az első két alkalom- mal semmi sem történt azon kívül, hogy ő csinálta a gyógyító technikáit, és közben a valóság párhuzamos dimenzióiról cseverésztünk. Ezek azok a dimenziók, ahonnan az igazi médiu- mok az információikat szerzik. Olyan hullámhosszakra hangolódnak rá, amelyek nem érzé- kelhetők az öt érzékszervünk számára. Érzékszerveink ugyanis a frekvenciák, a látható fény tartományának nevezett, vékony szeletét érzékelik – azt a világot, amit látunk, hallunk, szag- lunk, ízlelünk és tapintunk. Az emberek kinéznek a fejükből (vagy legalábbis így gondolják, ezt majd később megvizsgáljuk), és azt hiszik, hogy mindent látnak, ami abban a térben van, amit épp megfigyelnek. – Pedig nem. A létező dolgoknak csupán végtelenül kicsiny szeletét látjuk csak, azt, ami abba a frekvenciatartományba esik, amit a látható fény tartományának nevezünk. Néhány tudós szerint az elektromágneses spektrum az univerzumban létező ener- giának és anyagnak mindössze a 0,005 %-át teszi ki. Mások ezt kicsivel magasabbra bec- sülik, de nem sokkal. A látható fény, vagyis az a frekvencia-tartomány, melyet dekódoló rendszerünk látni képes, még ennek is *csak a töredéke* (8. ábra). Ugyanabban a térben, amelyben élünk, és amelyben észlelünk, ott van a Végtelen is – a teljes létezés –, és ez ugyanúgy átjárja a mi világunkat, ahogy a rádióadások is egyazon téren osztoznak anélkül, hogy bezavarnának egymásba (kivéve persze, ha nagyon közel esnek egymáshoz a rádió ál- lomáskeresőjén). Amikor rádiódat a Kossuth rádió állomására hangolod, akkor azt fogod

7. ábra: Betty Shine: Az arc az új- ság-boltban

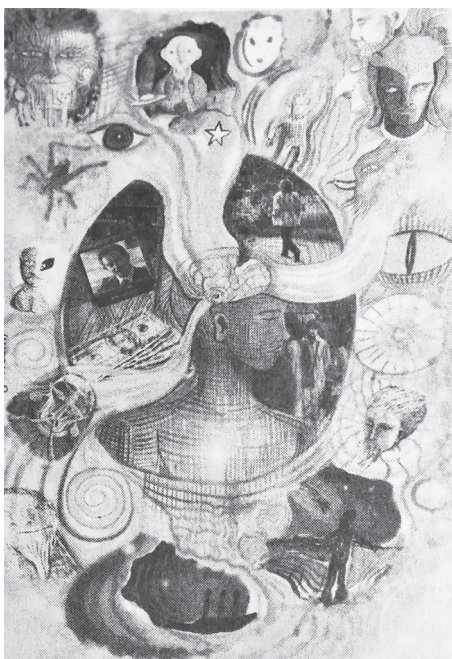
8. ábra: Az emberi érzékelés elektromágneses spektrumon belüli szűk frekvenciatartománya

Illusztráció: Neil Hague

9. ábra: A Teremtés végtelen tárházából, a mindent átjáró frekvenciák világából az általunk dekódolt frekvenciatartomány lesz az érzékelt valóságunk. De minden más világ is ugyanazon a téren osztozik éppúgy, ahogy a rádióadások és az analóg tv-csatornák teszik ezt

Illusztráció: Neil Hague

10. ábra: Az egyéni médium kapcsolatba léphet más világokkal vagy frekvenciatartományokkal, ha az elméjét vagy tudatosságát a másik állomásra hangolja

hallani. Ha átállítod a Petőfire, akkor meg azt. De a Kossuth rádió attól még nem szűnt meg sugározni, hogy te éppen nem arra vagy hangolva. Tovább sugároz – vagyis tovább létezik – ugyanabban a térben, mint amelyben most éppen a Petőfit hallgatod. A valóságunkkal is pont így van. Testünk öt érzékszerve és az egész genetikai struktúránk voltaképpen egy nagy dekódoló rendszer. Meghatározott, nagyon keskeny frekvenciatartományt vagyunk csak képesek befogni, és ezt a frekvenciatartományt a megélt világként észleljük. De minden további világ és a végtelen létezés egyéb kifejeződései is ugyanazon a téren osztoznak. Nem látjuk őket, mert olyan frekvencián sugározódnak, olyan hullámhosszon rezonálnak, amit az öt érzékszervünk képtelen felfogni. Pont úgy, mint ahogy képtelenség a Rádió 1 adását hallgatni, ha a rádiód a Rádió 2-re van hangolva (9. ábra). Én ezt már kifejtettem egyszer egy brit tv-műsorban 1991-ben, amidőn hatalmas közörség tárgya voltam, majd 17 évvel később, 2008-ban a híres amerikai fizikus és kozmológus *Dr. Michio Kaku* gyakorlatilag szóról-szóra ugyanezt mondta. Meg lehet nézni a videót a YouTube-on, amely ezt az összehasonlítást tartalmazza, és amely azon a címen fut, hogy: „Michio Kaku igazat ad Icke-nak”. Elengedhetetlenül fontos, hogy tisztában legyünk a valóságunk igazi természetével, ha érteni akarjuk, hogy „mi folyik itt”. A különböző frekvenciák nem kerülnek kapcsolatba egymással (nem interferálnak), kivéve, ha nagyon közel vannak egymáshoz az állomások, és ez pontosan így van a Teremtésben létező különböző „világokkal” is. Az emberek néha megtapasztalnak ilyen interferenciákat a miénkhez közel eső világokkal, például szellemek alakjában, vagy más paranormális jelenségek formájában. A szellemek többnyire nem tűnnek szilárdnak számunkra, mert nem az ő állomásukra vagyunk hangolva. Egy másik rádióállomás frekvenciájának az átszűrődése sem szokott tiszta és éles lenni. A szellemek ugyanolyan szilárdnak látszanának, mint te meg én, ha ők is a mi frekvenciánkon lennének (nem mintha mi amúgy szilárdak volnánk, de erről majd később). Vannak lények más frekvenciájú világokban, akik

technológiájuk segítségével képesek a miénkbe belépni és kilépni abból. A még fejlettebbek pedig egyszerűen a tudatosságuk erejét használják ehhez. Nem humán lények és UFO-k képesek arra, hogy egyszerre csak megjelenjenek a semmiből, majd eltűnjenek a semmibe – legalábbis az emberi szemlélőnek ez így fog tűnni. Tulajdonképpen az történik, hogy belépnek az ember öt érzékszerve által érzékelhető frekvenciatartományba, és ezért láthatóvá válnak számunkra, majd amikor kilépnek ebből a tartományból, akkor megszűnnek létezni észlelésünk számára. Tulajdonképpen átsusszannak egy kicsit abba a tartományba, amit képesek vagyunk dekódolni, és emiatt észlelni is, majd aztán eltűnnek. Az igazi médiumok – szemben azokkal, akik csak állítják magukról, hogy azok, közben pedig nem – képesek magasabb érzékszerveiket átállítani más hullámhosszú valóságokra, és ott olyan információ-forrásokkal kommunikálni, amelyek nem ebből a világból származnak (10. ábra). Ide tartoznak a tudatosság olyan formái is, amelyek már elhagyták ezt a valóságot új frekvenciák kedvéért abban a pillanatban, amit mi úgy hívunk, hogy halál. *Nincs olyan, hogy halál* a valódi énünk – tudatunk, tudatosságunk – szempontjából, csak testünk elhagyása, amely igazából a szállítójárművünk ahhoz, hogy megtapasztalhassuk ezt a frekvenciatartományt, amit hétköznapi valóságunkként élünk át.

Van kapcsolat!

Betty Shine-nal való harmadik találkozásom megváltoztatta az életemet, és olyan úton indított el, amit azelőtt egyáltalán nem gondoltam volna lehetségesnek. De megtörtént, és azóta is folyamatosan történik, egyre mélyrehatóbban. Egy orvosi kanapén ültem, miközben Betty a bal térdem környékét gyógyította energiával. Hirtelen úgy éreztem, mintha egy pókháló telepedne az arcomra, és egyből eszembe jutott, amit a könyvében olvastam, miszerint amikor szellemek vagy egy másik dimenzió próbál kapcsolatba lépni veled, az olyan, mintha egy pókháló érne hozzád. Ma már tudom, hogy amit akkor éreztem, nem volt más, mint elektromágneses energia – ugyanaz a dolog, mint amikor egy nagy és izgatott tömegben az emberek úgy érzik, hogy feláll a szőr a hátukon. Ezt a tömeg által generált elektromágneses energia felhalmozódása okozza. A „pókháló-érzés” sem volt más, mint különböző valóság-frekvenciák közé fagyott elektromágneses kapcsolat, amiről akkor persze még semmiféle tudomásom sem volt. Nem mondtam Bettynek semmit sem arról, amit éreztem, de úgy körülbelül 10-15 másodperc múlva hátrahőkölt, és így szólt: „Fú, ez most elég erős! Ehhez be kell csuknom a szemem!” – Ott ültem, és azon tanakodtam, hogy mi a csudába keveredtem, de épp úton voltam afelé, hogy megértssem, mi volt ez a „jelenlét”, amit az elmúlt esztendőben éreztem magam körül. Betty azt mondta, hogy a tudatában egy alak rajzolódott ki, aki arra kérte őt, hogy információt adjon át nekem. Azt is elmondták „Ők”, hogy tudták, hogy kapcsolatba szeretnék lépni velük, de az időpont még nem volt ehhez megfelelő. Ez arra vonatkozó utalás volt, mikor a Kensington Hilton Hotelben ültem az ágyon, és azt mondtam, hogy: „Ha van itt valaki, akkor legyen kedves, és lépjen kapcsolatba velem valahogy, mert én ettől falra mászok!”. Na de Betty erről semmit sem tudott. Ezt az üzeneteknek olyan sorozata követte, amelyek abban az időben bizarnak és örülségnek tündek, de most, két évtizeddel később, a közvetlenül rám vonatkozóak vagy már megtörténtek, vagy éppen most történnek. Íme, néhány közülük:

- ő egy gyógyító, aki azért van itt, hogy meggyógyítsa a Földet, és világhírű lesz;
- óriási ellenállásba fog ütközni, de mi mindig ott leszünk mellette, hogy megvédjük;
- ő még mindig gyerek, spirituálisan, de idővel megadatik neki a spirituális gazdagság is.

- néha mond majd dolgokat, és azon fog tűnődni, hogy ezek honnan jöttek. Ezek a mi szavaink lesznek;
- a tudást elméjébe helyezzük, máskor pedig elvezetjük majd a tudáshoz. Bátorsága miatt választottuk ki őt már fiatal korában. Leteszteltük, és átment a teszteken;
- azért vezettük a futballhoz, hogy fegyelmet tanuljon, de miután ez megtörtént, ideje volt továbblépni. Szintúgy meg kellett tanulnia megbirkózni a csalódással, meg tapasztalni az összes ezzel járó érzelmet, és hogy hogyan kell ezekből felállni, és továbbmenni. A spirituális út nehéz út, és senki sem teszi azt könnyűvé;
- mindig meglesz mindene, amire „szüksége van” (ez lehet, hogy úgy volt, hogy „amit akar”), de semmi több.

Egy héttel később visszamentem Bettyhez, és további információ jött át:

- egy ember nem változtathatja meg a világot, de egy ember is átadhatja azt az információt, amely megváltoztatja a világot;
- ne próbáld meg egyedül végigcsinálni! Járj másokkal karöltve, hogy fel tudjátok segíteni egymást, mikor esetek;
- öt könyvet fog írni három éven belül;
- a politika nem neki való. Ahhoz túl spirituális. A politika anti-spirituális, és nagyon boldogtalanná fogja tenni;
- otthagyja majd a politikát. Ehhez semmit sem kell tennie. Egy év leforgása alatt ez fokozatosan következik be;
- lesz majd egy másfajta repülőgép. Nagyon más, mint a mai repülőgépek;
- az idő elveszíti jelentését. Ahol lenni akarsz, ott leszel.

Az alak, aki ezeket a szavakat mondta (és ami projekció volt egy másik frekvencia-tartományból Betty tudatába) egy kínai alak formáját öltötte, és még azt is mondta, hogy „Szókratész velem van.” Szókratész (Kr.e. 469-399) görög filozófus, aki Platón tanítómestere volt, és akit 70 éves korára eretnekséggel és a fiatalok erkölcsi megrontásával vádoltak meg. Saját maga hajtotta végre önmagán halálbüntetését, és kiitta a bürökből készített méreggel teli poharat. Hosszú listája van a Szókratésztől származó nagyszerű idézeteknek, de egy közülük különösen találó erre a könyvre is, és úgy általában véve a munkámra is: „A bölcsesség annak tudása, hogy milyen keveset is tudunk.” Ezeket az üzeneteket elektromágneses közvetítéssel adták át Betty Shine-nak, aki, mint minden igazi médium, átültette őket szavakba. Egy angol médium angolra ülteti át, egy olasz médium olaszra és így tovább. A kommunikáció nem szavakban érkezik, hanem elektromágneses gondolat-formában. Ugyanúgy fordítódik le, mint amikor egy rádió vagy egy analóg tv-készülék lefordítja a sugárzási frekvenciákba kódolt üzenetet arra, hogy: „Jó reggelt kívánok, Önök a Rádió 1-et hallgatják!”, vagy hogy „Jó estét kívánunk, híreink következnek.” Ez egy nagyon egyszerű folyamat, mégsem foglalkoznak vele azok az erősen kontrollált és tudatlan emberek, akik eldöntik, hogy mi a tudomány, amelynek mellesleg lövése sincs a valóságunk igazi természetéről, melyet a következő oldalakon fejtek ki.

Viszlát „való világ”!

Szóval így állt a helyzet: a BBC nemzeti tv-bemondója valamint a Zöld Párt szóvivője vagyok, akinek azt mondják, hogy nemsokára világszínpadra fog lépni óriási ellenállás közepette, de „Ők” – bárkik is legyenek – mindig ott lesznek, hogy megvédjenek.

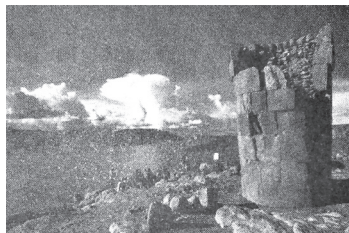
Mit ne mondjak, elég zavarba ejtő volt. Mit jelenthet „a Föld meggyógyítása”? Meg az, hogy „öt könyvet fog írni három éven belül”, és pontosan *miről* is? De valami legbelül tudta, hogy csupán követnem kell ezt, és hagyni, hogy meglássam, hova vezet. Az események hamarosan felpörögtek. Pár hónappal később szerződésemet a BBC-vel nem hosszabbítottuk meg, és visszaléptem a Zöld Pártban végzett tevékenységemtől is. Tudtam, hogy egy nap nyilvánosság elé fogok lépni, és nem akartam kárt okozni nekik a választókerületükben. Addigra persze már azt is tudtam, hogy a politika lényegtelen lesz az életemben. Elmondtam pár embernek a Zöld Párton belül, hogy mi történt velem, és elkezdődtek a „Te, ez a David megzakkant!” jellegű pletykák. Na, ennyit a „más” és „felvilágosult” zöld mozgalomról. Egyébként pedig, személyes tapasztalatból állíthatom, hogy ez nem más, mint a régi politika új köntösben; a megszállottságuk pedig, amellyel a globális felmelegedést (a klímaváltozást, amire átkeresztelték, miután a hőmérsékleti értékek csökkenni kezdtek) akarják eladni, és ahogy ezt próbálják kihasználni, előbb-utóbb a hitelességük összeomlásához fog vezetni. Az én életem pedig az első kommunikációk, vagyis 1990 márciusa óta a szinkronisztikus egybeesések, élmények és történések bámulatos sorozatává vált. Ez az eseménysor további tudáshoz és ismeretekhez vezetett, amelyekkel emberek, könyvek, dokumentumok, pár újabb médium és további személyes élmények formájában volt szerencsém találkozni. Egy láthatatlan erő adogatta kezembe egy óriási puzzle darabjait, és most, 20 évvel később, még mindig tanulom, milyen hatalmas is ez a kép valójában. A puzzle folyton növekszik, manapság gyorsabban, mint valaha, és ahogy mondani szokták, irtó mély a nyúl ürege. Az információk összefüggésszere olyan észbontóan nagy skálán mozog, a sztori olyan végtelennek tűnően hosszú, és oly sok témakör van, hogy a megfejtéshez szükséges „kulcsokat” szisztematikusan kellett adogatni. Újabb és újabb réteg került a régiekre, ahogy egyre lejjebb haladtam a nyúl üregében. Az alapvető témakörök nem változtak, de az azokat kitöltő részletek módosultak itt-ott, kiegészültek vagy új értelmet nyertek, amint tágult a kép, és egyre több és részletesebb információ tárult elém annak előre haladtával, amit úgy hívunk, hogy idő. És persze, ott volt a sok füstbomba és a tévinformáció, amelyeken keresztül kellett vergődni. Végső soron a lényeg fontosabb, mint a részletek. Az emberek elfelejthetik a részleteket, de a lényegre szoktak emlékezni. Hogy megértsük, mivel állunk szemben, és cselekedni is tudjunk, ahhoz nem szükséges tudnunk valakinek az ingméretét vagy a kedvenc kávéját. Az előttem álló kihívás mindig is az volt, hogy nyitva tartsam az elmémet mindenféle lehetőségre, és ne utasítsak el semmilyen információt vagy megérzést pusztán az alapján, hogy túlságosan elüt attól, amit mások gondolnak. Na, meg az, hogy kitartóan tudjam közvetíteni ezt az információt, tudván, hogy az ostoba közmédia – legalábbis az elején – nevetségessé fog tenni, és becsmérelni fogja a mondanivalómat. Bár az első dolog igazából soha nem volt a szó szoros értelmében vett kihívás, mivel soha életemben nem utasítottam el semmit csak amiatt, hogy más, mint amit a legtöbben hisznek.

Ami ezt követően történt velem, az a mai napig nagy segítségemre van abban, hogy ne törődjek a nevetségessé tétellel és a mondandóm ócsárlásával – mára ezeknek már pont annyi jelentősége van, mint egy lepkefingnak a tornádóban. 1990 hátralévő részét utazással és első könyvem írásával töltöttem. Azt a címet adtam neki, hogy *Igazság-rezgések*, az alapján a rezonanciaváltozás alapján, amiről „Ők” beszéltek, hogy nemsokára megváltoztatja az életet a Földön, és megváltoztatja azt, ahogyan a valóságot szemléljük. Ezt később majd alaposabban is kifejtem, de lényegében azt mondták, hogy az Igazság-rezgések

alapvető változások lesznek a valóságunk rezgés-szövedékében, és három fő hatásuk lesz: 1. olyan lesz, mint egy ébresztőóra, vagy mint a hipnotizőr ujjcsettintése, amellyel az emberiséget kihozzák, vagy inkább kipofozzák transz-szerű állapotából és amnéziájából. Az emberek emlékezni fognak mindarra, amivel manipulálták őket, hogy elfeledjék önmaguk és a valóság igazi természetét; 2. minden feltárul, ami addig a világ történeteiből az emberiség tudta nélkül zajlott. Belátunk majd a „varázsló függőnye” mögé úgy, mint az erősen szimbolikus Óz, a Nagy Varázsló történetben; 3. a Föld energiamezejének és rezgésmintázatának össze kell hangolódnia a valóság megváltozott rezgésstruktúrájával – csakúgy, mint az emberekéivel –, és ez mindenhol komoly meteorológiai és geológiai tevékenységgel fog járni, például földrengések és vulkánkitörések formájában. Ugyanakkor azt sem szabad elfelejtenünk, hogy a meteorológiai és geológiai események technikai eszközökkel is befolyásolhatók, ahogy azt majd később kifejtem. A szélsőséges jelenségek messze nem mindegyike természetes eredetű. Mikor 1990-ben mindezt közölték velem, még sehol nem volt semmiféle bizonyíték arra vonatkozóan, hogy nemsokára lesz majd egy tömeges „ébredés”; vagy arra, hogy fellebben a fátyol arról a Rejtett Kézről, amely manipulálja a világtörténelem eseményeit. De ma már világos, hogy mindkét jelenség zajlik, még hozzá egyre kiterjedtebb méretekben. Ez egy nagyon magányos út volt, mikor én elkezdtem rajta járni, most viszont robbanásszerűen emelkedik az összeesküvés-kutatók száma és a kutatási anyag terjedelme is. Továbbá hihetetlen, hogy mennyi ember kezdi nyitogatni elméjét egy új valóság- és önértelmezés irányába a pár évvel ezelőtti állapotokhoz képest, nem is beszélve arról, mi volt a helyzet 1990-ben, mikor mindezt megmondták nekem előre. Mi több, ez a szám minden nappal egyre nagyobb.

Rákötve a „betáp” kábelre

Az év végére befejeztem az *Igazság-rezgéseket*, és mikor a könyv már csak a nyomtatásra és a kiadásra várt, hirtelen nagyon erős késztetést éreztem arra, hogy elutazzak Peruba. Semmit nem tudtam az országról, azt leszámítva, hogy láttam a focicsapatukat párszor játszani a világ bajnokságon; de ott volt ez az érzés, hogy „el kell mennem Peruba.” Újra és újra felbukkant különböző helyeken, utazási irodák kirakatában, könyvesboltokban és dokumentumfilmekben, hogy csak párat említek. *Muszáj* volt elmennem! Tudtam. Csak azt nem, hogy miért. Más könyveimben leírtam részletesen, hogy mi történt ott velem. Röviden: olyan élmények és egybeesések sorozatát éltem át, amely végül egy Sillustani

11. ábra: A perui Sillustani. Amint a romok körül járkáltam, fogalmam sem volt róla, hogy az óra egy „új” David felé számolt vissza. Mindeközben a közelebbi körökben egy hihetetlen élménnyel lettem gazdagabb. Mondjuk ezt az élet megváltozásának. Minden megváltozott.

nevű ősi inka helyre vezetett, ami Puno városától 80 perc autózásra található (11. ábra). A hely egy domb tetején van, melyet három oldalról lagúnák vesznek körül, körös-körül a távolban pedig hegyek láthatók. Úgy kezdődött, hogy perui vezetőm, aki aztán körbejárta velem az országot, Punoban foglalt szállást egy szállodában, amely a Sillustani nevet viselte. A szálló tele volt aggatva a helyről készített képekkel, és amint megláttam ezeket, egyből éreztem, hogy fel kell tárjam a helyet – annyira erős volt a késztetés. Kibéreltem egy kis turistabuszt a vezetőmmel és egy sofőrrel, majd neki is vágunk. Sillustani csodálatos hely, gyönyörködtem az ősi romokban és a fantasztikus látványban, de amikor eljött a visszaindulás ideje,

csalódott voltam. Bármennyire is szép volt a hely, amikor a késztetést éreztem, többre számítottam. Beszálltam hát a buszba, és elindultunk vissza Punoba, de nem sokáig jutottunk. Bámultam kifelé az ablakon, amolyan ábrándozós hangulatban, mikor pár perccel később, tőlem jobbra egy kicsiny dombra, vagy inkább halomra lettem figyelmes. Ahogy néztem a dombocskát valami a fejemben megszólalt: „Gyere ide, gyere hozzám, gyere hozzám!...”. Na, most már egy nyavalyás domb is beszél hozzám! Hát mi jöhet még? Kértem a sofőrt, hogy álljon

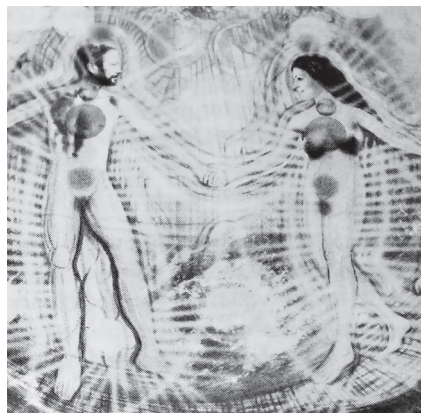

12. ábra: Visszatérésem Sillustaniba 2012-ben. A hely, ahol az életem örökre megváltozott

meg, és mondtam, hogy fel szeretnék menni arra a dombra egy-két perc erejéig. Később kiderült, hogy kicsit több lett belőle. Mikor felértem a domb tetejére, egy ősi, kövekből épített körben találtam magam, amelyet az útról nem láthattam (12. ábra). Odasétáltam a közepére, felettem napos, felhőtlen égbolt, és visszanéztem Sillustani, meg a távoli hegyek irányába. Talpaimban hirtelen erős forróságot éreztem, pont úgy, mint otthon, az újságos előtt, majd' egy évvel korábban, csakhogy most sokkal intenzívebben. Ismét olyan volt, mintha mágnesek húzták volna a lábamat a földhöz. Aztán egy fűrő-szerű érzés indult el a fejem tetejénél, és erős energiaáramlást éreztem a fejemtől a talpamon keresztül a föld irányába. Aztán egy másik áramlás kezdődött, ezzel ellentétesen. Karjaim a fejem mellett 45 fokos szögben kinyúltak, holott semmiféle tudatos döntésem nem állt emögött. Úgy is maradtak körülbelül egy órán át, noha az én valóságomban az idő megszűnt létezni, egész addig, míg véget nem ért ez az élmény. Egy hang (vagyis inkább egy dekódolt elektromágneses kommunikáció) szólalt meg a fejemben nagyon tisztán, és ezt mondta: „Erről a pillanatról száz év múlva is beszélni fognak. Akkor lesz vége, ha majd érzed az esőt.” Ez utóbbi elég nevetségesnek tűnt, mivel a nap szikrázóan sütött az égről, melyen egy darab felhő sem volt. Az energia, ami átjárta a testemet csak erősödött és erősödött, végül már rázkódtam. Olyan volt, mintha minden irányban egy elképesztően erős elektromos erő cikázott volna át rajtam – amiről most már tudom, hogy tényleg az volt. Hol éber voltam, hol nem, mint mikor autóvezetés közben hirtelen felocsúdsz, és nem tudod, hova tűnt az elmúlt pár kilométer. A tudatalattimnál volt a kormány. Mikor egyik pillanatban éberré váltam, egy halványszürke ködfoltot vettem észre a távoli hegycsúcsok felől közeledni, amely egyre sötétebbé vált. Világos lett, hogy amott már szakadt az eső, és néztem, amint a vihar rohamosan közeledett felém. A meteorológusok azt szokták mondani, hogy front közeledik. Na, most ez inkább hasonlított hullámzó felhők igazi „frontvonalára”, amely szinte tökéletesen egyenes vonalban tartott felém. Olyan volt, mintha egy függőnyt húztak volna el az égbolt előtt. A felhők aztán eltakarták a napot, és végül már csak azt láttam, ahogy az eső fala jön felém. Az emberek jogosan mondhatnák, hogy ez még egy mesébe- vagy filmbeillő jelenetnek is meredek egy kicsit, de hát megtörtént. Amint elérte az eső, egyből csuromvizes lettem, és az energiaáramlás azonnal félbeszakadt. Egész addig semmilyen fájdalmat nem éreztem a hosszasan magasban tartott karjaim miatt, de ekkor fájdalom hasított vállaimba. A lábaim olyanok voltak, mint egy újszülött zsiráfé. Energia áramlott kifelé a kezeimből meg a lábaimból, és olyan voltam, mint egy két lábon járó, beszélő elektromosság-oszlop. Visszamentem a buszhoz, és kézbe fogtam egy nagy kvarckristályt, hogy valamelyest eloszlassa ezt a töméntelen energiát, de lábaimból még az elkövetkező 24 órában is sugárzott az energia.

A Kundalíni kölyök

Akkoriban fogalmam sem volt arról, mi történt velem a kőkörben. De most már tudom. Tulajdonképpen több dolog is történt egy időben. Az energia szétrepesztette az energia/tudatosság buborékot, amiben a legtöbb ember él. Ennek okait később elmagyarázom. Ezenkívül egy elektromágneses kommunikációs csatorna is létrejött köztem és „Köztük”. A valóság más szintjeiből érkező információk, gondolatok és felismerések kezdtek beáramlani emberi tudatosságomba. Ezt azután komoly kihívásokkal teli, 3-4 hónapos átmeneti időszak követte 1991 februárja és májusa között, mikor is fogalmam sem volt arról, hogy mi történik. Visszanézve látom csak, hogy olyan lehetett ez, mint amikor túl sok gombot nyomsz meg egyszerre a számítógépen túl gyorsan, és a számítógép egyszerűen lefagy, mert nem tud egyszerre annyi információt

Illusztráció: Neil Hague

13. ábra: A fő emberi csakrák, vagy örvények, amelyek különböző frekvenciákra rezonálnak, és a fizikai testet az egyén és a tágabb valóság más szintjeivel kötik össze

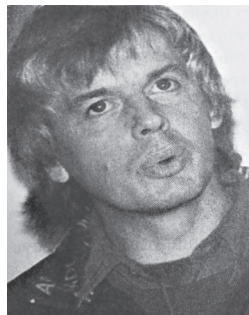
feldolgozni. Mikor a kapcsolat létrejött, egy információs szökőár öntött el, és időre volt szükségem, hogy az adatokat feldolgozhassam. Ahhoz volt hasonló, mint amikor egy gát átszakad, hatalmas felfordulást és zavart keltve ezzel, amíg a víz le nem nyugszik, és meg nem állapodik új medrében. Tulajdonképpen ez zajlott elmémben is. Most már azt is tudom, hogy ami a kőkörben történt, az egy hatalmas erejű kundalíni-élmény volt, amely tágra robbantotta csakráimat, hogy az információ beáradhasson. Olyan volt az egész, mint mentális és érzelmi szinten megülni egy vadlovat. A csakra ősi szanszkrit eredetű szó, jelentése: fénykerék. A csakrák energiaörvények, amelyek összekötik a testet az elme és a tudatosság magasabb szintjeivel abban a térben, amit úgy is hívnak, hogy auramező

(13. ábra). Hét fő csakra van: 1. a koronacsakra a fejünk tetején található, ez az a pont, ahol az energia ki- és beáramlott, mikor a kőkörben voltam; 2. a harmadik szem csakra a homlokunk közepén található, és összeköttetésben van a toboz-, valamint az agyalapi miriggyel az agyunkban. Így alkotják a harmadik szemet, vagy másképp: a pszichikus látást; 3. a torokcsakra a kreativitás és a kommunikáció energiaspirálját forgatja; 4. a szívcsakra a mellkasunk közepén található, és ha ez nyitva van, akkor sokkal magasabb szintű tudatállapotokkal tudunk kapcsolatot teremteni; 5. a szolár plexus vagy Napfonat-csakra a gyomrunk táján található, közvetlen kapcsolatban áll érzéseinkkel és érzelmeinkkel. Ezért van az, hogy olyan erős érzelmeket, mint a félelem és a rettegés itt is érezzük; 6. a szakrális-csakra valamivel a köldök alatt helyezkedik el, a szexualitáshoz és a szaporodáshoz kapcsolódik; 7. a gyökércsakra a gerincoszlop legalján található, és az a dolga, hogy ehhez a valósághoz horgonyozzon bennünket. Ez a lakhelye továbbá a Kundalínének, vagy feltekeredett kígyónak. Ez az az energia, amely – ha szabadon engedik – energetizálja az egész központi idegrendszert, megnyitja az energiaspirálokat, és kiárad a fejünk búbján, hogy összekapcsoljon bennünket a megvilágosodással vagy még fejlettebb tudati szintekkel. Ez az, ami perui élményem során történt velem, és emiatt nem tudtam egy ideig még azt sem, hogy milyen nap van.

KöZRÖHEJ

Sajnos, vagy saját fejlődésem szempontjából talán inkább éppen *szerencsémre*, nem sokkal azután, hogy visszatértem Nagy-Britanniába ebben az átmeneti tudatállapotban, könyve-

met, az *Igazság rezgéseket* már kiadták, és engem meginterjúvolt a nemzeti média. Hihetetlen mértékű közröhej és nevetség célpontjává váltam, melyet csak kevés embernek kellett hasonló szinten megélnie. Ez akkor érte el a csúcspontját, mikor Terry Wogan, az akkoriban legjobban ismert brit tv-s személyiség meghívott egy élő, fő-műsoridős talkshow-ba. Türkiz-színű ruhában voltam – amely szint akkoriban egy nagyon erős készletésnek engedve viseltem –, és körülbelül 15 perc alatt a régi életemhez vezető összes híd felperzselődött és leomlott (14. ábra). Nem volt többé visszaút. Nem mintha akár egy másodpercig is vissza akartam volna menni – annak ellenére sem, hogy az akkori életem összeomlóban volt. Az életem darabjaira hullott, hogy egy másik élet születhessen belőle, de ezt persze akkor még nem tudtam. Terry Wogan nem szerzett magának életem át tartó dicsőséget azzal, ahogy kijátszott engem röhögő közönségének, ezzel is erősítve a magában rólam kialakított képet, de hogy fair legyek, egy olyan fiatalemberrel ült szemben, aki életének legmeghatározóbb és egyúttal legátformálóbb élményén ment át éppen. Én magam sem tudtam teljesen, mi zajlik bennem, így nem lepődtem meg, hogy Wogan sem tudta, különösképp, ha azt is hozzávesszük, hogy nem épp a legnyitottabb gondolkodású emberek közé tartozott. Sok évvel később újra meginterjúvolt, merőben más eredménnyel. Mindkét interjú megtalálható a YouTube-on. Mikor szembetalálok magad egy olyan méretű közröhejjel, amivel nekem kellett szembesülnöm – és az éretlen populáris média által néha még manapság is –, akkor vagy elfutsz és elbujdokolsz, vagy erősebben térsz vissza, mint annak előtte. Ami nem öl meg, az megerősít – tartja a mondás. Egyik korai könyvem címe *I Am Me, I Am Free* (*Én, én vagyok, és szabad vagyok*) összefoglalja azt, hogy hogyan birkóztam meg ezzel. A nevetségessé tételem egy olyan élmény volt számomra, amely megszabadított a félelemtől, és ezért azoktól az amúgy élethosszig tartó szellemi illetve érzelmi béklyóktól, amelyekkel az emberek túlnyomó többsége él: megszabadított az *attól való félelemtől, hogy mit gondolnak mások*. Azok a tömegek, akik alávetik magukat ennek a pszichológiai fasizmusnak, tulajdonképpen nem önmaguk egyedi igazságát hirdetik, és élük meg, és nem saját, egyedi önvalójukat valósítják meg. Olyan börtönfalak között élnek, melyek azokból a meggyőződésekből épülnek, hogy mi az, ami elfogadható a környezetük számára. Szüleiknek, iskolatársaiknak, barátaiknak, munkatársaiknak, a kocsmai haveroknak akarnak megfelelni, vagy ha politikus vagy, akkor a „médiának”. – Hát a pokolba ezzel! Nekem ezek a falak nem kellenek, és ha valakinek problémája van azzal, hogy olyan vagyok, amilyen, akkor ez tökéletesen lefesti a helyzetet: nekik van problémájuk ezzel, nem nekem. A Wogan show-t követő években tapasztalható egész lejáratozó hadjárat ironiája az, hogy olyan valakit tettek nevetségessé, aki csupán három vagy négy hónapig létezett 1991-ben. A komputer újraindult, mikor ennek az átmeneti állapotnak vége lett, és azok, akiket régóta ismertem, úgy jöttek oda hozzám, hogy: „Már azt hittem, hogy beleőrültél ebbe az egészbe – de látom, ugyanaz a srác vagy, mint aki korábban voltál”. Nos, lehet, hogy a felszínen így tűnt, de valójában már nem voltam ugyanaz. – Igen, David visszatért, de ez már nem az a David volt. Teljesen máshogy tekintettem már a világra, és amit addig nem láttam, az ezután a napnál is világosabb lett. Tudatos utazásom elkezdődött, és ahogy törlődtek belőlem a programok, mint ahogy a hagymahéjak leválnak, úgy lettek egyre újabb „David”-ek. Szerintem lesz még a jövőben egy sor újabb is.

14. ábra: Ööö, hogy hívnak, hol vagyok?

Minden elrendeltetett

Mai fejjel visszatekintve úgy látom, hogy az egész életem úgy volt tökéletes a kezdetektől fogva, ahogy volt, előkészületeként mindannak, amiért idejöttem. Azok a dolgok, amelyek 1990-ben bekövetkezett tudatossá válásom előtt véletlen eseményeknek tűntek, megadták a szükséges tapasztalatot és készségeket azokhoz a feladataimhoz, amelyeket az akkori tudásommal még nem láttam előre. De „Ők” már akkor is tudták, és tudta ezt többszintű pszichémnek a tudatalatti rétege is. A focival szerzett tapasztalataim kitartásra neveltek, és arra, hogy elérjem a célom. Minekutána pedig folyamatosan a reumatoid artritisz-szel járó fájdalmak közepette játszottam, ez kialakította bennem a „soha ne add fel” eltökéltséget, és azt, hogy menni kell előre, bármi történjen. Az újságírás megtanított arra, hogyan írjak közérthetően, és hogyan mutassak be egyértelműen látszólag bonyolult dolgokat. Arra is megtanított, hogy a világ bármely igazsága feltárásának a meghatározó médiával való kapcsolata legtöbb esetben merő véletlen műve lehet csupán. Ha láttál már átlagos sajtószobát munka közben akár újságnál, akár rádiónál vagy tv-nél, akkor tudhatod, hogy többé semmit nem szabad elhinned abból, amit mondanak. A tv-nél azt is megtanultam, hogy mekkora hazugságyár húzódik az egész mögött, viszont olyan közismertté tett, hogy mindaz, amit Peru után nyilatkoztam, már nem maradhatott visszhang nélkül – ami nagyon fontos része a történetnek, ha olyan információval dolgozol, amelyet igyekeznek elnyomni. Pályafutásom a Zöld Pártban megmutatta, hogy mennyire lényegtelen dolog a politika abban, hogy bármi is jobb legyen a világban, és hogy az eltérő színek és címkék egyáltalán nem jelentenek eltérő működési sémákat vagy eszközöket. A Zöld Párt ennek klasszikus példája. Abba is beleláthattam, hogy azok a politikusok, akik a nyilvánosság előtt élesen szembeállnak egymással, nagyon is jól megvannak egymással a privát szintéren. A Wogan show utáni közröhej pedig kisöpört belőlem minden attól való félelmet, hogy mit gondolnak rólam az emberek, és szabaddá tett, hogy kövessem saját meglátásaimat anélkül, hogy azt cenzúráznom, vagy a tömegek véleményéhez kellene igazítanom. Ez elengedhetetlenül fontos, amikor olyan témákról kezdesz el be-

15. ábra: Ugyanazon utazás különböző kulcsállomásai